

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Sibéal Pounder

GRESEALA , VRĂJITOARELOR

Ilustrații de Laura Ellen Anderson

Traducere din engleză de Sorin Petrescu

CORINT BOOKS

ȚINUTUL CHIUVETĂRIEI

Povestea, așa cum a fost

Ce s-a întâmplat ultima oară în Ritz City: în adâncurile de sub conductele chiuvetei, pe tărâmul vrăjit al Chiuvetăriei, Celia Langusta, cea mai rea vrăjitoare care a stăpânit vreodată locurile acestea, s-a întors – și groaza s-a întronat. Vrăjitoarele bune le-au înfruntat pe cele rele, alături de o mulțime de zâne purtând pălării cu un design special. Tiga și colegele ei din Războiul Vrăjitoarelor au dat de capăt lucrurilor, iar Celia Langusta și toate celelalte vrăjitoare diabolice au fost alungate la o fabrică de brânzeturi aflată deasupra conductelor. A fost ceva cumplit pentru ele, mai puțin pentru domnișoara Heks, căreia îi plăcea un singur lucru în viață. Iar acesta era brânza.

De asemenea, Tiga și-a regăsit mama, pe care o pierduse cu mult timp în urmă! A reieșit că Gretal Green fusese absorbită în propria pălărie în timpul Marejui Exod (poveste lungă...), împreună cu toate celelalte

vrăjitoare din Silver City. Așadar, vrăjitoarele rele
îndată alungate, iar cele bune salvate, Tiga a
încălcat pe un aspirator (nu întreba nimic!),
împreună cu mama și cu mecul ei fără cochilie (pe
care, după cum a descoperit ea, îl cheme Sluggfrey),
și au zburat spre Silver City, ca să trăiască acolo
până la adânci bătrâneți...

A, da, le-a însoțit și Fran. Când ne-am despărțit
de ele, Fran propusese să cânte împreună un
cântecel. Muncea din greu să-și relanseze cariera de
cântăreață. Pe timpuri, Fran făcuse parte dintr-o
formație denumită „Pur și Simplu Fran”, în care
cântau ea și alte două zâne, Crocăntica și Millbug-
Mae. Fran răcnea versuri despre ea însăși, în vreme
ce Crocăntica bătea din palme pe lângă ea.
Millbug-Mae pur și simplu nu făcea nimic.
În fine, în seara aceea răcoroasă, Tiga, mama ei
și Sluggfrey pluteau printre nori, purtați de

sunetul vocii lui Fran fredonând „Fran, Fran, pe vecie”, primul ei cântec și cel mai bun compus vreodată, după cum îl numea ea.

Păreau să se îndrepte în vitează către clasicul „până la adânci bătrâneti”. Dar lucrurile nu sunt niciodată chiar atât de simple, nu-i aşa?

O viață nouă în Silver City (Tot Dennis)

Aru cineva

În veci, mai multă dibăcie?

Da' de unde, nu!

Fran, Fran, pe vecie!

— **N**-o să-mi mai pot scoate vreodată cântecelul
ăsta din cap, murmură Tiga. Și nu am mai
văzut-o pe Fran de săptămâni întregi!

— Îți rămâne pe creier, aşa-i? Eu mă trezesc fre-
donându-l, a spus Gretal Green, turnând un lichid
argintiu într-un ceainic minuscul, ținut pe mijlocul
mesei de un braț subțirel, protejat de o frumoasă
mănușă de dantelă.

— În mănușa aia chiar e... un braț de vrăjitoare?
întrebă Tiga, tresăriind când văzu că acesta se în-
toarce spre ea.

Încă de când ajunsese în Silver City, Tiga pusese o multime de întrebări, cum ar fi: de ce toată lumea face semn cu piciorul în loc de mâna atunci când salută pe cineva, de ce Winglecca, vrăjitoarea care avea în proprietate cinematograful, refuza să stea de vorbă cu oricine altcineva în afara de statuia strălucitoare reprezentând un liliac, aflată în fața ușii, sau

ce era lichidul acela argintiu pe care-l beau toți în fiecare dimineață. Si asta înainte de a se ocupa de straniile inventii ale mamei ei. Avea impresia că mama ei era nu doar o persoană admirată, dar și o persoană de care cei din oraș se temeau — un geniu care putea să rezolve orice tip de problemă, dar, fără să vrea, ar fi putut și să-i schilodească pe toți.

— Nu, nu, mănușa aia este una dintre inventiile mele, Tiga! spuse mama ei, rotind bucătăria neagră, strălucitoare, cu elanul cuiva care joacă într-un muzical. Am luat-o din pod special pentru tine! Este o mănușă vrăjită. I-am zis Dennis.

— Dennis?

— Da, Tiga. Dennis.

Dennis ridică ceainicul și se răsuci, înclinându-l apoi cu dibăcie și formând o mică băltoacă pe podea, chiar lângă Tiga.

Tiga își plimbă privirea de la băltoacă la mama ei, care-și freca bărbia.

— Niciodată nu măsoară distanța cum trebuie... mormăi ea când Tiga pocni din degete, iar lichidul sări, supus, înapoi în ceainic.

— Te pricepi de minune la vrăji, spuse Gretal Green, zâmbind.

O rochie pătrunse în încăpere în pași de dans, făcând-o pe Tiga să tresără.

— CE MAI E ȘI ASTA?!

— O altă inventie, spuse Gretal Green cu mândrie.

— Lasă-mă să ghicesc... o cheamă Gertrude?

— Nu, tot Dennis.

— CE? strigă Tiga.

— Păi, am confectionat o ținută completă și fiecare piesă se numește Dennis.

Din pod se auziră tropăielii.

— Pantofii Dennis și-au pierdut mințile, aşa că a trebuit să-i închid în pod. Colanții Dennis au întins-o...

Rochia Dennis, o monstruozitate înzorzonată, din dantelă și panglici, pluti prin aer. Se strânse în jurul Tigăi.

— Te îmbrătișează, explică Gretal Green.

Tiga trase cu ochiul la melcul ei de companie, Sluggfrey, observând cum se târăște de-a lungul mesei. Era însoțit de doi semenii, Ailbhe și Clara. Când Tiga o găsise pe mama ei, dăduse și peste unul dintre experimentele ei – o ceată de melci trimiși deasupra conductelor ca să spioneze nevrăjitoarele. Locuiau cu toții în casa păpușii, pe hol. Toți zece.

Cine altcineva ar fi luat micul dejun cu melci de companie și cu variate articole dantelate de îmbrăcăminte vrăjită numite Dennis?

— Noi nu suntem vrăjitoare normale, aşa-i? întrebă Tiga.

Gretal Green chicoti.

— Cine vrea să fie o vrăjitoare *normală*?

„Eu”, își spuse Tiga în sinea ei.

— BUNĂ DIMINEAȚA, FANI SLASH FAMILIE! chițăi Fran, zâna fantastică, plutind prin cameră și împrăștiind peste tot pulbere sclipitoare. Nu e minunat?! Sunt în vizită! Si chiar la țanc ca să iau un mic dejun în familie!

Tiga zâmbi și îi făcu un semn cu mâna, în vreme ce rochia Dennis se întoarse și se îndreptă spre ușă. Mănușa Dennis sări de pe masă și se prinse de rochia Dennis, amândouă dispărând în hol.

— Ce grosolanie! spuse Fran, pufnind. Nu aşa te porti cu ZÂNA FANTASTICĂ, UNA CUM N-A MAI VĂZUT VREODATĂ ȚINUTUL CHIUVETĂRIEI!

— Cu siguranță! spuse Gretal Green, zâmbind. Mă bucur să te văd, Fran! Ia te uită câtă pulbere sclipitoare ai adus cu tine!

Fran făcu o plecăciune, iar Tiga se piti sub masă și își îndepărta pulberea care i se lipise de limbă.

— Toată lumea adoră pulberea sclipitoare, spuse Fran. Si toată lumea mă adoră pe mine!

— Pulbere sclipitoare, murmură Gretal Green, în vreme ce Tiga reveni la masă tușind. Mi-a venit o idee!

— O idee? repetă neliniștită Tiga.

— Ce avem la micul dejun, slugă... vreau să spun, Gretal Green? spuse Fran, pocnind din degete.

— O! spuse Gretal Green, complet pierdută în gânduri.

Sprâncenele i se uniseră aşa cum se întâmpla ori de câte ori cocea o nouă invenție. Tiga se întrebă cu îngrijorare cu ce avea să mai vină mama ei, de data asta.

— Cam ce ţi-ai dori, Fran?

— Gem, ceru Fran.

— Fără probleme, spuse Gretal Green, făcând un semn din mâna. Nu am mai avut gem la masă de când ne-am întors, aşa-i, Tiga?

Tiga clătină îngăduitoare din cap, întrebându-se de ce își agita mama ei mâinile.

Fran nu-i acorda însă atenție.

— Cântăm cântecelul meu *Fran, Fran, pe vecie?*

— Nu! spuse că de îndată Tiga și Gretal Green.

Un borcan cu gem, cu picioare ca de struț, pătrunse țopăind în cameră.

— Altă inventie? întrebă Tiga.

Gretal Green clătină din cap.

— Nu, picioarele au fost la ofertă cu gemul.

Fran nu părea impresionată de faptul că borcanul sări spre masă și, lovindu-se de ea, se sparse. Tiga își plecă privirea către dezgustătoarea substanță vâscoasă neagră și mucegăită de pe masă.

— Mda, spuse Gretal Green încetîșor, am uitat că am fost ținută prizonieră într-o pălărie ani de-a rândul. Musai să cumpăr un gem nou.

Fran se apucă să lingă masa.

— Ce e? întrebă ea, observând felul în care se strâmbase Tiga. Gemul vechi e un deliciu. Probabil.

Rochia Dennis reveni plutind în cameră, întinzând brațul dantelat în direcția gemului.

— Nu, nu voi împărti deliciosul meu gem vechi cu o... rochie! spuse în batjocură Fran, întinzându-se peste toată masa, în forma unei stele de mare, și acoperind complet gemul. Mai ales nu cu una *demonădată!*

Rochia Dennis se învârtea în loc.

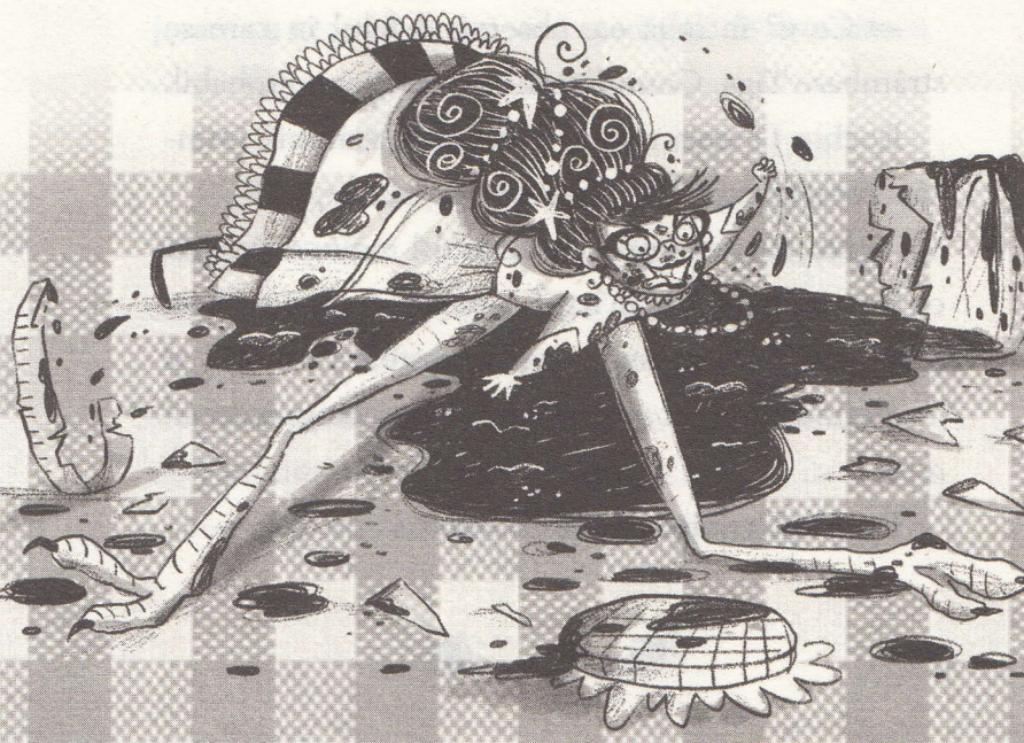
— Uș! zise Fran, lovind mâneca dantelată.

Tiga o urmări pe Fran cum lipăia tot gemul. Îi amintea de ciudata gelatină pe care Peggy o avea în păr la prima lor întâlnire. *Eu sunt Peggy Pigwiggle. Îmi plac hainele tale ușchite, probabil că ești de deasupra conductelor, ciripi vocea pițigăiată a prietenei sale din cutia cu amintiri din creierul ei.*

— Tiga, ești bine? întrebă Gretal Green.

— NU TE ATINGE DE GEMUL MEU! strigă Fran, înfulecând cu nesaț.

— Sunt bine, murmură Tiga, deși nu ăsta era adevărul.

Le ducea dorul lui Peggy, Fluffanorei și lui Mavis, cu prăvălia ei cu gem proaspăt. Nu le mai văzuse de săptămâni întregi, fusese prea ocupată cu stabilirea în Silver City, încercând să se obișnuiască acum cu mama ei. Avea tot ce-și dorea în Silver City, cu o excepție: nu le avea pe prietenele ei. Se întrebă ce făceau în momentul acela Peggy și Fluffanora. *Probabil gustă din gemul proaspăt al lui Mavis, aşezate amândouă pe jos, în Casa Teilor, râzând de ceva, se gândi ea.*

— PREA MULT! răcni Fran, rostogolindu-se de pe masă. O SĂ PLESNESC!